

WHEROILET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D' «EN PATUFET»

La música dominant... l'anatomia

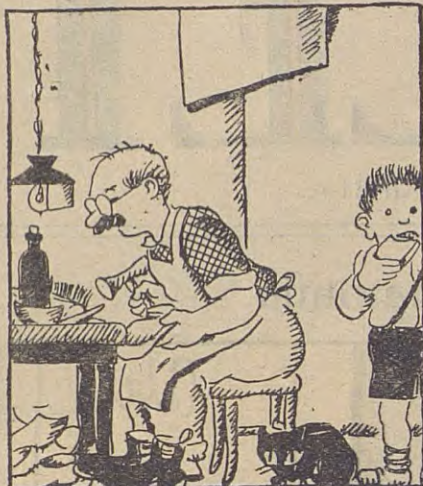

Als devots del genial violinista se'ls posava la pell de gallina en veure que se li acabava l'arquet quan allargava una nota.

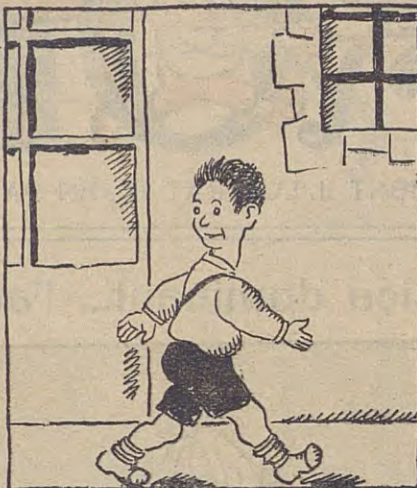
I per acabar amb aquest turment li regalaren, per subscripció, un arquet de vuit metres...

...que ell no hauria pogut utilitzar, si—oh poder omnipotent de la música!—el seu virtuosisme, que ho dominava tot, no s'hagués imposat a la Naturalesa.

El «tobbogan» d'en Pepet Clivella

En Pepet Clivella, fill d'un honrat ataconador d'escaleta, era un vailet molt entremaliat i trapella.

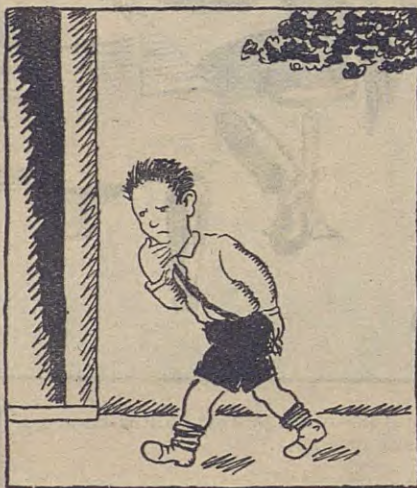
Sempre que veia que no el vigilaven, fugia de la porteria i se n'anava als afores a fer de les seves.

Un dia, en una de les seves escapades, va descobrir una pendent molt a propòsit per a servir de «tobbogan».

Efectivament. Deixant-se anar assegut pendent avall, hom disfrutava de les emocions d'un «tobbogan» amb tots els ets i uts.

Els mals-de-cap foren en tornar a casa amb el darrera de les calces fet una desgràcia. La seva mare el va renyar de valent.

Disposada a què no tornés a esbotzar les calces, rumià una bona estona en cerca d'una solució. Tan bon punt se li acudí, posà en pràctica la idea.

Agafà unes soles de sabata velles, i després de cosir-les degudament al darrera de les calces, les va pintar de negre.

A la pròxima escapada, en Pepet Clivella se'n va anar al seu «tobbogan». Però en una de les soles hi havia amagadet un clau que va fer el seu efecte, i el baixar per la pendent no era pas una delícia.

En Pepet Clivella va tornar a casa plorant amargament i promentent amb formalitat que no hi tornaria mai més. I sembla que ho va fer així.

Un simi espavilat

Dibuixos d'en CORNET

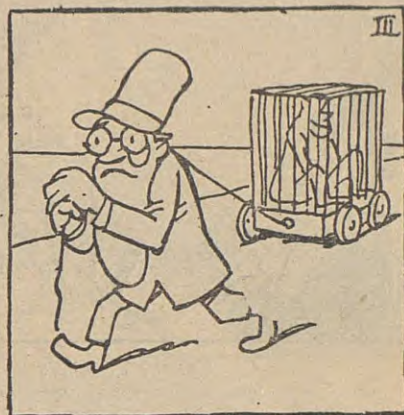
Per en GUILLEM D'OLORO

El doctor Matesanz, eminent darwinista, explorant els boscos de Borneo en cerca de l'home-mico...

trobà un magnífic orangutà i decidí provar de civilitzar-lo, a veure si podia fer-ne un home.

Se l'endugué engabiats cap al vaixell i pel camí de tornada li anà ensenyant

de vestir-se, menjar i dormir com la gent i d'enraonar, llegir, escriure i comptar.

L'orangutà ho anava aprenent tot amb la major facilitat. Ja fumava en pipa i donava propina als cambrers.

El doctor no hi veia de content. Aquell animal salvatge, educat com a persona, li donaria fama immortal...!

Arribant a Barcelona l'estatjà a casa seva, a la cambra de forasters. Però mentre el doctor dormia...

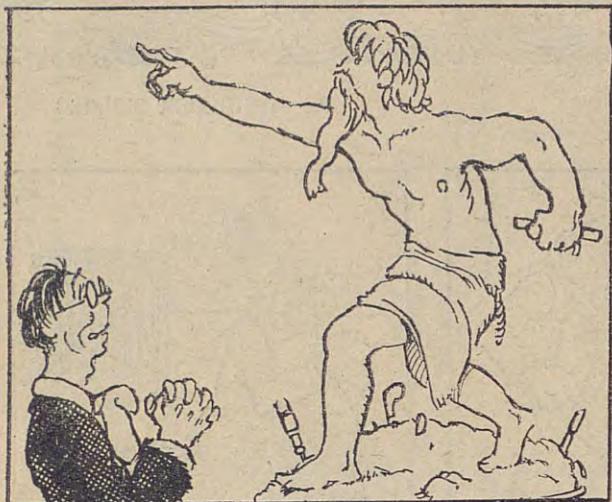

l'orangutà, que s'havia espavilat més del què el seu mestre es pensava, li robà la cartera i corregué cap a una Agència de Viatges.

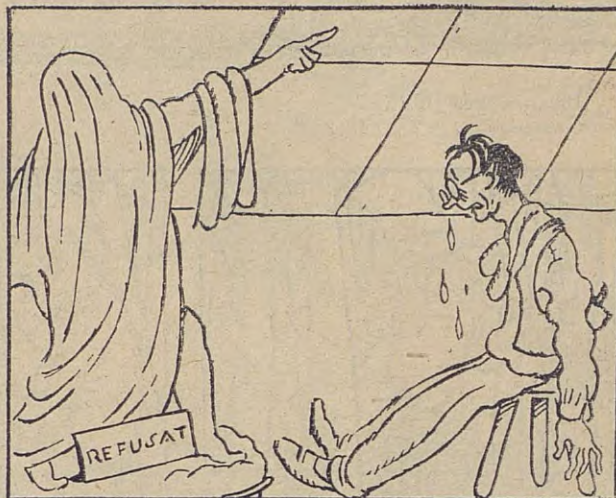

—Un passatge de primera cap a Borneo—demanà. I s'embarcà de seguida cap a la seva selva estimada, deixant el doctor amb un pam de nas.

Una obra mestra

En Celedoni Maicobra
està boig per la seva obra.

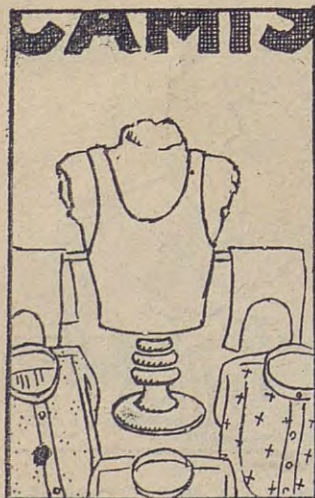
Malgrat un geni tan clar
per tot l'hi van refusar.

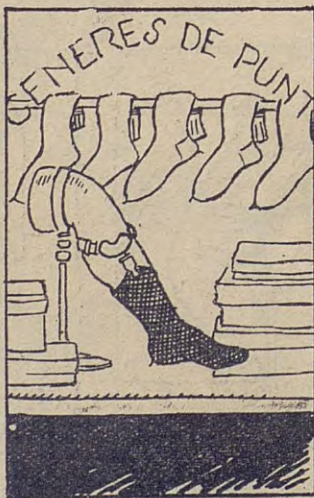
I en moment d'ira salvatge
va i fa en mil trossos la imatge.

Mes damunt del guix romput
una idea se li acud

i l'estàtua menyspreada

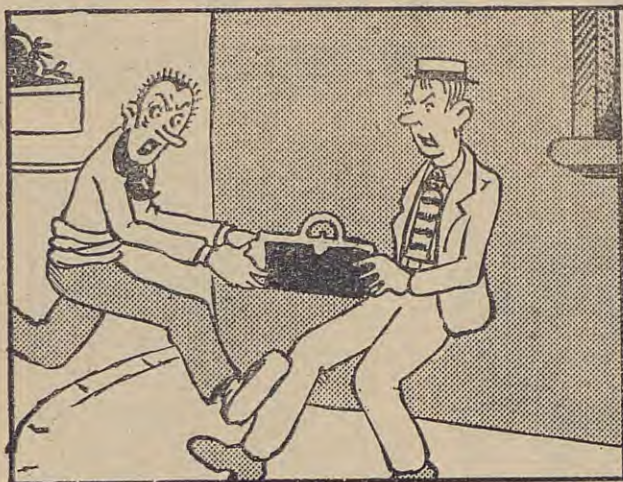

a trossos és exposada (1)

(1) Prèvia afaitada de barba.

Coincidència de pensament

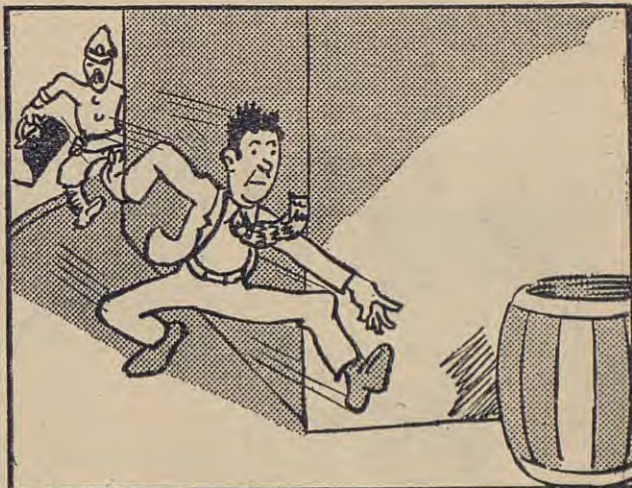
Indaleci esperava un company per anar a passeig; quan un home que passava tot corrent li deixà un maletí.

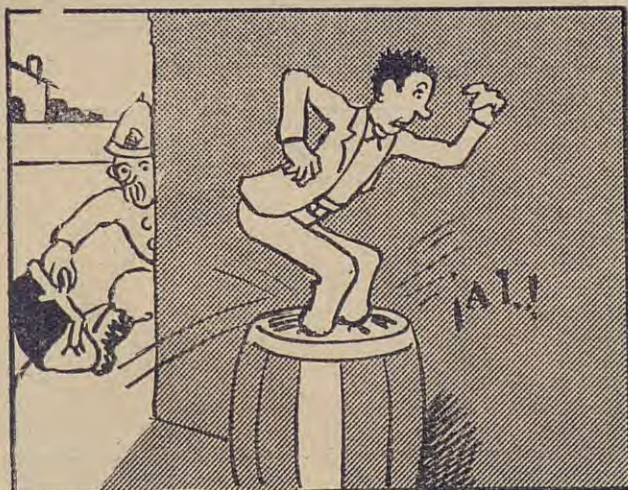
Curiós com la major part de la gent, vol saber el contingut del maletí, sense fixar-se que un guàrdia l'està observant.

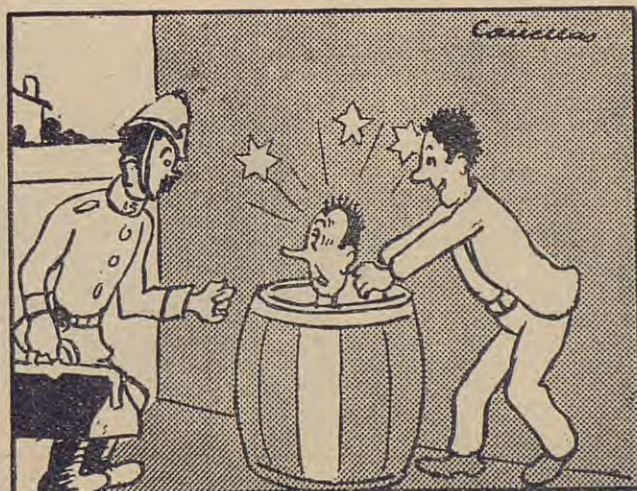
Calculeu la sorpresa en obrir-lo i veure que estava ple de joies, rellotges, etc., etc. Però el que el deixà glaçat fou les paraules de: *Queda usted detenido por hurto.*

Sentir-se això i... cames ajudeu-me a córrer, per cercar lloc per amagar-se, fou fet i dit en un instant.

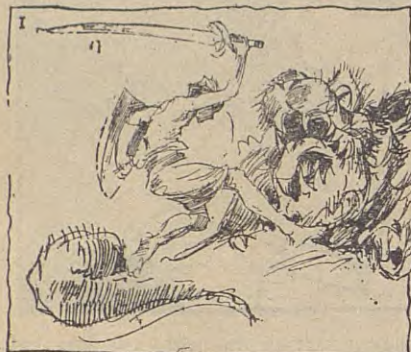

En tombar la cantonada veu una bóta, i sense pensar-s'hi ni un moment, *zas*, saltà i, *Ai!* *Ui!* que em moro! Socors...!

El que cridava així no era d'altre que el veritable «pispas», el qual havia tingut el mateix pensament que Indaleci per amagar-se, i fou caçat i empresonat per coincidència de pensament.

La mort de Sigfrid

I Sigfrid, el valent guerrer, occí un drac al mig de la selva, i seguint els consells d'un ocellet es banyà amb la seva sang

que havia de fer-lo invulnerable a tota mena d'armes. Però mentre es banyava, una fulla de tiller li caigué al mig de l'esquena, i en aquell petit tros no hi tocà la sang del drac.

De manera que Sigfrid restà fet invulnerable de tot arreu menys d'aquell petit espai de l'esquena. Poc després, es casà amb la germana del rei Gunt-her.

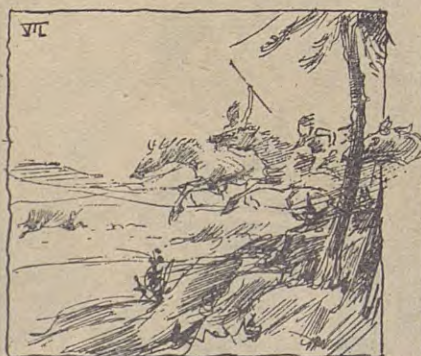
que era una dona molt orgullosa. Un dia, anant a missa, es trobà al peu de l'església amb la seva cunyada, la dona del rei, i per saber qui entraria primer es barallaren com marmanyeres.

D'aquí en pervingué una enemistat entre les dues famílies. I un cortisà anomenat Hagen es proposà matar Sigfrid per congraciarse amb el rei.

Parlant amb la muller de l'heroi li demanà que assenyalés amb un brodat al vestit del seu espòs el lloc vulnerable, perquè ell en les batalles l'hi protegiria amb el seu escut.

La dona s'ho cregué i brodà una creueta vermella a la túnica de Sigfrid. Al cap de pocs dies, el rei organitzà una cacera, i Sigfrid hi acudí.

Després de perseguir els senglars dinaren, però no hi havia vi. Hagen, que n'era l'encarregat, digué que se n'havia oblidat, però que allà prop hi sabia una font molt bona.

Sigfrid, assedegat, hi correngué, i Hagen darrera d'ell, i mentre l'heroi bevia, ajupit al doll, el traïdor li clavà la javelina al mig de l'espatlla i l'occí.

Finances

ABRAMHAM Leví havia anat a visitar el seu amic Jacob, de la firma comercial Jacob & Esaú, venedors de lleties a l'engròs i a la menuda, i li estava explicant les seves tribulacions.

—Es tal com t'ho dic, amic Jacob; els negocis em van molt malament. Si no trobo aviat cinc cents duros per fer callar els meus acreedors, me'n vaig a la ruïna. Se'm tiraran al damunt i m'ho prendran tot.

—Cinc cents duros són molts duros, Abraham. Jo de bon grat te'ls donaria, però justament aquest any he fet moltes despeses i vaig molt just de diners. Però en parlaré a l'Esaú i ja veurem què pot fer-hi. ¿Dius que han d'ésser cinc cents duros?

—Ni un cèntim menys!

—Bé, bé, ja et faré saber alguna cosa.

I els dos amics es despediren.

—He vist l'Abraham—deia Jacob al seu soci Esaú—i diu que està molt apurat. Si no troba vuit cents duros ben

Samuel Bossador—, m'hauries de donar dos mil duros.

—I ara! Què t'agafa! ¿Et creus que els robo jo els diners, Rebeca? I si necessites res, ¿per què no els demanes al teu marit?

—Vaja, papà, no siguis així. Ja saps que els nostres negocis no van gaire bé i a més a més és per fer una obra de caritat al pobre Abraham Leví, que els acreedors se li tiraran al damunt...

Tant i tant va pregar Rebeca, que per fi el banquer, cansat de la seva insistència, tragué un paquet de bitllets i li donà mil cinc cents duros.

—Té, aquests i prou. No puc arribar a més.

—Bé, papà, gràcies, però no sé si n'hi haurà prou.

—Arregla't com puguís. No puc donar-te'n més.

—Esaú—digué Rebeca al seu marit—. Aquí tens vuit cents duros que m'ha donat el pare. No ha volgut arribar a més.

—No sé si n'hi haurà prou, Rebeca, però gràcies de tota manera.

—Aquí tens quatre cents duros que m'ha donat la meua dona per l'Abraham—digué Esaú al seu soci Jacob—. No ha pogut arribar a més.

—Gràcies, Esaú, però em sembla que no n'hi haurà prou!

—Té, Abraham, aquí tens dos cents duros que l'Esaú m'ha donat per tu. No ha pogut passar d'aquí.

—No n'hi haurà prou, però val més això que res!

Abraham Leví entrà al seu despatx i cridà el seu dependent.

—Aquí té aquests cinquanta duros

i vagi'ls a portar a la banca Samuel Bossador per pagar aquella lletra endarrerida. Gràcies a Déu que he pogut pagar aquest deute que tant m'amoïnava!

DE COL.LABORACIO

—A un amic meu el cuidaven del tifus i va morir de pulmonia.

—Doncs cregui que si jo el cuido del tifus, morirà del tifus.

UN OPTIMISTA

Entrà a una perfumeria un home enterament calb i va demanar una ampolla de «Petroli Cabellar», dient: —¿Vostè m'assegura que els cabells em sortiran?

—Sí senyor, no en tingui dubte—li respon el comerciant.

—Doncs, doni'm també una pinta, un cosmètic i un raspall.

P. E. P.

DE COL.LABORACIO

El del carretonet:—Escolta una cosa: ¿no t'amoïna el vent?

L'altre:—¿Que si m'amoïna, dius? Mira, que no el puc veure ni en pintura.

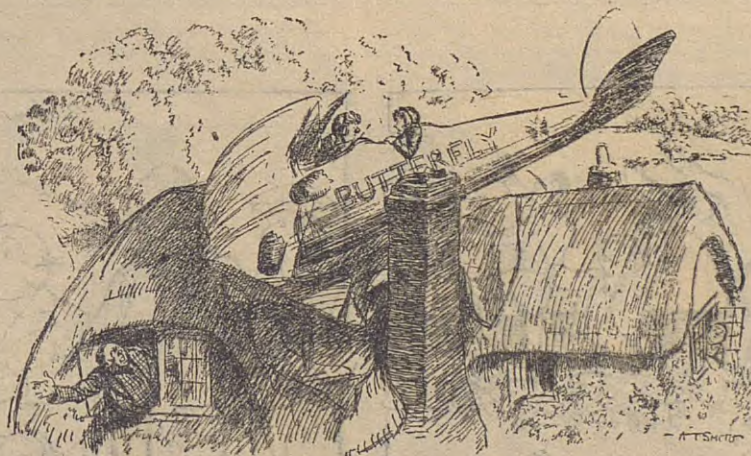
aviat se'n va a la ruïna. ¿No podries donar-los-hi?

—Home, faré el què podré. És a dir, faré... jo no puc fer res. Ja saps que els diners de casa van tots a nom de la dona, i és ella la qui remena les cireres i talla el bacallà. Ja li parlaré i veurem què en resulta.

—Rebeca—deia Esaú a la seva muller—. Hauries de donar-me mil duros per al pobre Abraham Leví que si no els troba aviat se'n va a la ruïna.

—No sé, Esaú, si te'ls podré donar. Estem molt malament de cabals, ja ho saps. Però els demanaré al meu pare, que em consta que els pot donar.

—Papà—deia Rebeca al ric banquer

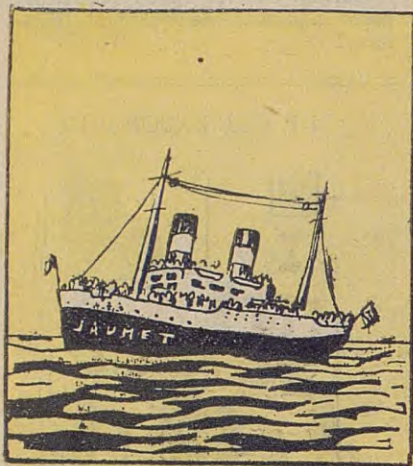

NOTES DE SOCIETAT.—Els senyors de Volavent han interromput llur viatge aeri per descansar en una casa de camp.

(De The Humorist)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Llur bracejar d'orador
els ha estat la salvació.*

Per veure formosos llocs
van amb els Viatges Grocs.

Pel paisatge entusiasmats,
conversen molt animats.

En passar per Badalona
cauen, tot badant, a l'ona.

No ho noten els del vaixell
i se'n van sense el parell.

Dintre l'aigua, mentrestant,
ells segueixen conversant.

Tot just per aquella part
uns pescaires tiren l'art.

I entre els peixos sens fatiga
surten Balaga i Baliga.

—Què? ¿No sabíeu nedar?
Doncs ¿com heu pogut surar?

—Sense fer cap esforç gran
hem continuat parlant...